

Nummer 10

15. Maj 1917

66. Aargang

Tale af Ældste Hyrum M. Smith,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City Søndag den 8. Oktober 1917.

Vi har i Formiddag lyttet til nogle af Principperne, som er indbefattet i Jesu Kristi Evangelium. De er nogle af de Ting, som ikke maa blive forglemte af de Sidste-Dages Hellige. De er Sandheder, som de Hellige maa belære deres Børn om. Vore Børn maa blive gjorte bekjendte med disse Lærdomme og indøvede i at efterleve dem, og forberedte til at forkynde Kristi Evangeliums Principper til Frelse for Menneskene i Verden. Det maa ikke blive forglemt af de Sidste-Dages Hellige, at Kirken, som vi tilhører, er den eneste sande i Verden. Det maa blive erindret af Kirkens Medlemmer, at der ikke er nogen anden Kirke paa Jorden, som er anerkjendt af Gud som hans Kirke. Vil han anerkjende en Organisation, som han ikke har oprettet, eller Ordinaucer og hellige Handlinger, som er udsorte af dem, som han ikke har bestiftet? Jeg siger, at han ikke vil det. Herren anerkjender kun de Mænd, som han har kaldt og udvalgt, ordineret og sendt frem for at gjøre hans Gjerning og udføre hans Villie. Skjønt det er sandt, som Broder Ballard har sagt, at Menneskene i Verden ikke nødvendigvis er ansvarlige eller bør dables, fordi de tilhører et eller andet Kirkesamfund, som tror paa forvandlede Lærdomme, maa det ikke desto mindre ikke blive forglemt, at alle slike vilblede Mennesker vil blive holdt ansvarlige, om de fortsætter med at praktisere de til disse Lærdomme knyttede falske Ceremonier, som var indførte for Aarhundreder tilbage af uinspirerede Mænd, eller af Djævelen selv, som er Menneskenes Erkesjende. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige ndsprang ikke fra den katolske Kirke, og den har heller ikke udviklet sig fra noget protestantisk Kirkesamfund. Den er ikke et Led a

noget som helst andet Kirkesamfund. Den er nemlig ikke oprettet af Mennesker. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er ikke oprettet ved menneskelig Villie eller Visdom; men den kom fra Gud. Gud oprettede den, ikke Mennesker. Sandhederne forbundne med Kirkeorganisationen, og som Kirkeorganisationen er et Udtryk for, kom ned fra Himlen, formedelst Guds Aabenbaringer. Kirkeorganisationen er ikke udsprungen fra menneskelige Ideer, Speculationer, Følelser eller menneskelig Villie. Præstedømmet og denne Kirkes Autoritet er ikke en Magt, som de Mænd, der holder Præstedømmets Fuldmagt, selv har taget sig; men Præstedømmets Autoritet blev givet fra Himlen; den blev gjen-givet til Mænd paa Jorden af hellige Engle, der var Guds Sendebud til dem; og de, som modtog denne Fuldmagt, er autoriserede til at tale Evangeliets Ord og administrere med Hensyn til de Ting, som angaar Menneskeslægstens Frelse og Forløsning. Disse Ting er sande, og derfor maa de ikke blive forglemte, men maa blive erindrede og lærte til vore Børn og vore Børnebørn til de sidste Generationer; thi disse Sandheder maa nødvendigvis forstaaes af os, for at vi kan komme til „Enhed i Troen“, til Enighed i Trosspørgsmaal.

Jeg beder Gud om at velsigne sit Folk og gjøre os i Stand til at udføre den Gjerning, han har kaldet os til at udføre. Som Broder Hinckley berørte i sin Tale: fordi vi er Guds „udvalgte“, der har annammet Kristi Evangelium og er Medlemmer af den eneste sande Kirke i Verden, er der ingen Grund til, at vi skulde ophøje os selv, eller prale af, at vi er bedre end andre. Dette behøver tilvisse ikke at resultere fra vor Annæmmelse af Evangeliet. Vi er, hvad vi er, fordi vi i Ildnyghed annammede Herrens Ord og ikke forkastede Saliggjørelses-Budskabet, da det blev forkyndt os af Guds Tjenere. Og nogle af Eders, og mange af Eders Fædre var, hvad Menneskene i Verden er nu; og hvad vi er nu, kan Menneskenes Mangfoldighed blive. Alle Mennesker kan blive talte med til Guds Hellige, om de vil afstaa fra at følge i Djævelens Spor og gjøre hans Villie, men til det modsatte underordne deres Villie under Guds. Dette er en Sag, som ethvert Menneske maa ordne for sig selv. Alle Mennesker er givne Frihed til at tjene Gud; alle er indbudte til at komme og drikke frit af „Livets Vand“; og de kan komme, om de vil. Ingen vil tvinge dem. Tvang er ikke et evangelisk Saliggjørelses-Princip. Men Evangeliet vil blive prædikeret til Menneskene. Vi vil arbejde for dem, og vi vil tjene dem. Vi vil endogsaa være villige til at gjøre store Opofrelser for dem og forsøge at bringe dem til Kundskab om Sandheden, til Kundskab om Jesu Kristi frelsende Evangelium og Guds Rige; men om de forsømmer at lytte til Budskabet og annamme Evangeliet, maa de naturligvis tage Følgerne. Nogle af disse lærde Folk, som Broder Ballard citerede, udtalte sig angaaende denne Kirke paa en Maade, som beviser deres Uvidenhed. Er de Sidste-Dages Hellige underkastede Præstedømmet? Ja, i den Forstand, at vi tror, at vi bør lyde Præstedømmet. Men hvem udgjør Præstedømmet? Det gjør alle vi Mænd i Kirken, som er værdige til at holde Præstedømmet, og som derfor, saa vidt vi veed, er blevne givet Præstedømmets Autoritet. Enhver

Mand, som virker blandt de Hellige, udøver sin evangeliske Gjerning i Kraft af Præstedømmets Fuldmagt, som er givet ham. Vi fryder os ved at kunne udføre denne Gjerning i Lydighed til Gud og hans be- myndigede Præstedømme.

Hvorledes har de Mænd, som holder Præstedømmets Autoritet, udøvet deres Magt? Brødre og Søstre! Har de udøvet den med Haard- hed, eller i Uretfærdighed? Har de udøvet noget uretfærdigt Herredømme over Eder og Eders Børn, eller har de udøvet denne Magt som Guds ydmyge Tjenere, og Eders Tjenere, Eders Hjælpere og Lærere og Ledere? Mændene i Kirken fra Husfaderen til Sønnen, alle disse er givne Præstedømmets Fuldmagt, om de har været værdige til at mod- tage samme, og dette Præstedømmes Magt har været udøvet i opof- rende Kjærlighed, med broderlige Følelser, med Mildhed, Taalmodighed, Overbærenhed og med en god Villie. Vi kjender dette. Og dette er en af Aarsagerne til, at Kirkens Medlemmer er enige indbyrdes. Er de Hellige underkastede en Organisation? De er det i den Forstand, at de er lydige overfor Kirkeorganisationen; men vi maa huske, at hver en- kelt Medlem er et Led af denne Organisation. Kristi Kirke, som den nu findes paa Jorden, er saaledes organiseret i Overensstem- melse med Guds Visdom.

Hvis der har været en eneste Mand paa Pavestolen i Rom fra den første Pave til den sidste i den katolske Kirke, som har kjendt, hvad Jesu Kristi Kirke eller Kristi sande Evangelium er, saa siger jeg, at det er meget uheldigt, at vedkommende Mand aldrig har givet Verden klar Bested derom. Hvis der findes en Mand i noget som helst religiøst Samfund fra disse Samfunds første Begyndelse til nu, som har haft Kjendskab til Kristi Kirkes Organisation, og som vidste Bested med, hvori Kirkeorganisationen bestod, saa siger jeg, at det er tilvisse sørgel- igt i højeste Grad, at Menneskene i Verden har maattet taale saa mange Lidelser i denne lange Tid, som Følge af, at ingen af disse Mænd har gjort Verden bekendt dermed og organiseret den sande Kristi Kirke til Fordel og Frelse for Menneskenes Børn. Er det ikke fornuf- tigt at antage, at hvis nogen Mand i de hensvundne Tidsaldre siden Aposteltiden, eller af dem, som lever paa nærværende Tid, havde for- staaet at organisere Kristi Kirke, og som forstod Præstedømmets Orden, og hvorledes Kvorumerne i Præstedømmet skulde organiseres, for at den evangeliske Gjerning kunde blive udført til de Helliges Fuldkom- mengjorelse, og for at alle Mennesker kunde blive bragte til Enighed i Troen, jeg siger: Er det ikke rimeligt at antage, at en saadan Mand vilde have gjort det bekendt og organiseret denne sande Kristi Kirke, og organiseret Præstedømmet i samme og paabegyndt det store Arbejde, som maa udføres til Menneskeslægtenes Frelse og Forløsning. Den ab- solute Kjendsgjerning, at ingen Mand har været i Stand til at paa- begynde Guds Riges Værk og oprette Kristi Kirke, i hvilken der findes Profeter og Apostle og alle Præstedømmets Organisationer og de gud- dommelige og aandelige Gaver, som fandtes i Kirken fordem, den Kjendsgjerning, at ingen Mand har kunnet sætte Præstedømmets Kvo- rumer i Orden og fremsætte, hvilke Pligter, der paahviler de Mænd,

som tilhører disse Kvornumer, denne Kjendsgjerning, siger jeg, er positiv, uimodsigelig Bevis for Sandheden af, at ingen Mand, siden det store Træfald sandt Sted, har kjendt til Kristi Kirkes Organisation, eller kjendt, hvori Præstedømmets Magt bestaar, eller hvilke Regler der gjælder for Præstedømmet. Disse Ting er tilkjendegivne i vore Dage, men ikke ved Mennesker, men af Herren. De har været tilkjendegivet ved Aabenbaring fra ham. Kristi Kirke er gjenoprettet og Præstedømmets Fuldmagt gjengivet formedelst den Visdom, Naade og Kjærlighed, som Gud, vor evige Fader, udbiser mod Menneskene, til hans Børns Frelse; thi Hensigten med disse Guds Anordninger, som der har været sagt Gang efter Gang, og som vi vedblivende maa forklare i sine Enkeltheder, er at tilvejebringe Frelse for alle Mennesker, som har levet paa Jorden eller som nu lever, eller som herefter skal komme til at leve paa Jorden. Jeg veed, at disse Ting er sande. Jeg veed det ikke formedelst menneskelig Kundskab og Visdom, men formedelst den Helligaands Kraft; thi Talsmanden, den Helligaand, har baaret Vidnesbyrd til min Sjæl, at disse Ting er Himlens Sandheder, og at Joseph Smith var et Redskab i Guds Haand, gennem hvem disse Sandheder blev meddelte Menneskene i Verden.

At Gud vil hjælpe os til at erindre disse Ting, betragte dem som det vigtigste af alt, og leve vort Liv i Ooverensstemmelse dermed, medens vi lever i Kjødet, er min Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Konferencen i Trondhjem.

Det første Konferencemøde blev afholdt Lørdag Aften den 31. Marts, Kl. 8,30, i Foramlingsalen, Gl. Kongevej 6. Af Vædste fra Zion var tilstede Missionspræsident Hans J. Christiansen, Conferencepræsident M. A. Faldmo samt G. L. Ottesen og Nephi Andresen.

Mødet aabnedes med Aflyngelse af Nr. 191 i Salmebogen og Bøn af Vædste Ottesen, hvorefter Nr. 272 blev sungen. Præsident Faldmo bød de tilstedeværende et hjærteligt Velkommen, hvorefter Missionspræsident Christiansen talte om det skrevne Ords store Betydning som et Middel til at udsaa Evangeliets Sæd og oplyse Menneskene om Saliggjorelsens Plan. Nr. 165 blev nu sungen, hvorefter Vædste Ottesen paaviste, hvilke Velsignelser der var knyttet til oprigtig Bøn, og fremdeles, hvilke store Velsignelser en eneste evangelisk Samtale eller Uddelelse af et kirkeligt Skrift kunde medføre, om Evangeliets Ord blev hørt eller læst af en oprigtig og sandhedsøgende Person. Vædste Ottesen gav fremdeles en forfattet Beretning om sin Virksomhed de sidste seks Maanedes. Vædste Nephi Andresen talte ud fra sine personlige Erfaringer om de gode Resultater, som Udfyldelsen af Evangeliets skrevne Ord kunde medføre.

Konferencepræsident Faldmo gav Beretning om Forholdene i Trondhjems Konference som en Helhed og sagde, at Forholdene blandt de Hellige var gode og Udsigterne for Evangeliets Fremme løvende. Han talte specielt om sin udførte Missionsgjerning i Nordland.

Missionspræsident Christiansen sagde, at i de mange Aar, han tidligere havde virket som Missionær i Norge, var han kommet til at fatte stor Kjærlighed for det norske Folk, der var et Folk, der havde stor Selvagtelse. Han omtalte, hvorledes de tabte ti Stammers Folk i Henhold til Profetierne skulde komme tilbage fra „Nordenland“. Han oplæste Sangen: „Gjør, hvad er ret“ og forklarede paa en tydelig Maade, hvilke herlige Betsignelser Herrens trofaste Hellige vil blive delagtiggjorte i. Nr. 170 blev nu sunget, hvorefter Ældste Nephi Andresen sluttede Mødet med Taksigelse.

Søndagskolens Konferencemøde Søndag den 1. April.

Skolen aabnedes af Bestyrer E. L. Ottesen med Afhyngelse af Sangen: „Vær velkommen Søndag Morgen“ og Bøn af Konferencpræsident M. A. Faldmo, hvorefter Sangen: „O, Du Salighedens Klippe“, blev afsungen. Referatet fra sidst afholdte Søndagskole blev oplæst og vedtaget til Protokolering. Søster Marie Guttormsen ledede Børnene i Korlæsningen, hvorefter Børneklassen udførte et godt Program under Søster Ingrid Sommervolds Ledelse. Søster Marie Guttormsen fremførte i Korthed, hvilke Gæmmer den teologiske Klasse havde studeret siden sidste Konference. Derefter blev Søndagskolens Bestyrelse, Sekretær, Kassierer og Organist samt Funktionærer foreslaaede til Opholdelse, og Forslagene blev enstemmig vedtagne. Missionspræsident Christiansen talte derefter til Skolen. Han opmuntrede Børnene til flittig at besøge Skolen og lære deres Lektier. Skolen sluttede med Afhyngelse af Sangen: „Hav Tak for Profeten, Du sendte“ og Taksigelse af Hans F. Karlsen.

Fastemødet Nr. 2 Søndag Eftermiddag.

Efter Afhyngelsen af en Sang holdt Konferencpræsident Faldmo Aabningsbønnen. Sangen Nr. 260 blev nu sunget, hvorefter Sakramentet blev administreret af Ældsterne E. L. Ottesen og Nephi Andresen.

Missionspræsident Christiansen oplæste 27. Kapitel i Paaens Bog og omtalte udførlig Gudstiftelsen af den hellige Nadver, og hvorledes de Hellige ved Frelserens Tilkommelse skulde nyde Nadveren sammen med ham. Han foreslog derefter Kirkens Generalautoriteter og Missionens Autoriteter til Opholdelse af de Hellige i deres Tro og Forbønner; fremdeles de stedlige Autoriteter, som følger: Ældste M. A. Faldmo som Præsident over Trondhjems Konference, Ældste E. L. Ottesen som omrejsende Ældste og assistierende Sekretær til Konferencpræsidenten, og Ældste Nephi Andresen som Missionær. Alle Forslag blev enstemmig vedtagne. Salmen Nr. 263 blev sunget, og Fastemødet sluttedes med Taksigelse af Ældste Ottesen.

Aftenmødet Nr. 7.

Efter Afhyngelse af Nr. 9 i Salmebogen holdt Ældste E. L. Ottesen Aabningsbønnen, hvorefter Nr. 112 blev sunget.

Konferencpræsident M. A. Faldmo talte paa en oplysende og interessant Maade om Evangeliets første Principper, hvorefter Nr. 264 blev sunget.

Missionspræsident Hans J. Christiansen talte angaaende, hvorledes Naturens Stjornheder vidner om Guds Storhed og Herlighed. Han fremhævede, hvor store Velsignelser Menneskene kan erholde ved at adlyde Guds Befalinger og ved Daab indgaa gjennem Porten til Guds Rige, og derefter trofast adlyde Guds Bud til Dødens Stund. Han fremholdt, hvorledes den frygtelige Krig, som raser i Verden, er en Opfyldelse af Kristi og hans Tjeneres Profetier desangaaende. Han oplæste det 6. Kapitel i Johannes Åbenbaring vedrørende Ødelæggelserne, der skulde finde Sted i de sidste Dage. Mødet sluttedes med Afhyngelsen af Nr. 2 og Taksigelse af Konferencepræsidenten.

Mandag Eftermiddag den 2. April

blev to Personer indlemmede i Kirken ved Daab. I Anledning af den højtidelige Handling blev et Møde afholdt Kl. 5 i Forsamlingslokalet. Sangen Nr. 146 blev sunget, hvorefter Konferencepræsident Faldmo indledede med Bøn. Nr. 147 blev dernæst afsunget, hvorefter Missionspræsident Christiansen forklarede Daabens Betydning, og hvilken Paagt vi indgik med Herren ved Daaben. Ældste Ottesen udsøgte Daabshandlingen. De døbte modtog Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave ved Mødet. Der er ialt døbt 13 i Konferencen siden sidst afholdt Konference. Mødet sluttedes med Afhyngelse af en Sang og Taksigelse af Ældste Nephi Andresen.

Grensmødet Mandag Aften Kl. 8,30.

Sangen Nr. 136 blev afsunget, hvorefter Ældste Ottesen holdt Åbningsbønnen. Sangen Nr. 12 blev sunget. Missionspræsident Christiansen talte vedrørende Nødvendigheden af de forskjellige Organisationer i Præstedømmet og Vigtigheden af, at enhver, som er givet en kirkelig Tjenestegjerning, med Trofast og Nidkjærhed udfører sine Kaldspligter. Alle Kirkens Embedsmænd indtager vigtige Stillinger, hver paa sin Maade.

Søster Marie Boldseth afgav Beretning angaaende den kvindelige Hjælpeforening. Hun meddelte, at Foreningen var fuldt organiseret og Søstrene virkede med Nidkjærhed i deres Gjerning. Hun bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og fressende Karakter. Hendes Raadgivere, Laura Sommervold og Hilda Aspen, udtalte sig ligeledes vedrørende deres Gjerning og bar Vidnesbyrd om Sandheden af de Principper, Kirken fremsætter. Konferencepræsident Faldmo udtalte sig rosende vedrørende Foreningens Virksomhed og foreslog Foreningens Præsidentstab og Funktionærer til Opholdelse, hvilket Forslag blev enstemmig sanktioneret.

Søster Petra Haugan gjorde Meddelelser angaaende de unge Mænds og Kvinders Forening, hvor evangeliste Emner var blevne forklarede for dem, som kom tilstede, og hvor et specielt Program var blevet udført hver Mødeaften. Søster Margret Haugan, Foreningens hidtidige Sekretær, og Ældste Ottesen udtalte sig ogsaa vedrørende deres Gjerning i Foreningen. Sluttelig blev Foreningens Præsidentstab og Funktionærer med visse Person-Forandringer af Konferencepræsidenten fore-

flaaede til Opholdelse. Ligeledes blev Sangfors-Organisationen foreslaaet til Opholdelse. Alle Forslag blev enstemmig vedtagne, hvorefter de ledende Brødre og Søstre i disse Foreninger blev opmuntrede til at virke trofast i den dem bestiftede Gjerning. Broder Niels Hagan blev foreslaaet til Ordination som Lærer i det aroniske Præstedømme. Forslaget blev enstemmig vedtaget, og Broder Hagan blev ordineret af Missionspræsident Hans J. Christiansen. Sidstnævnte udtalte sin store Glæde over at være givet Lejlighed til at virke i Herrens Vingaard. Han opmuntrede de Hellige til i alle Ting at leve efter Evangeliets Lærdomme og berede sig til at møde Frelseren, naar han kom i sin Herlighed. Missionspræsidenten formanede alle Kirkens Medlemmer til at lade det være en Hjertesag for sig at rette sig efter de ti Bud, som Herren gav paa Sinaj Bjerg og nedskrev med sin egen Finger paa Lovens Tavler. Om vi adlød Guds hellige Bud, vilde vi blive velsignede i dette Liv og erholde en evig Frelse i Guds Rige. Mødet sluttedes med Afhyngelse af Sangen Nr. 43 og Taksigelse af Præsident Faldmo.

Tirsdag den 3. April

havde Kirkens Medlemmer og Venner en behagelig selskabelig Sammenkomst i Foramlingslokalet, ved hvilken et kort Program blev udført.

Erastus L. Ottesen,
Sriver ved Konferencen.

Uddrag af et Brev

fra Kirkens øverste Præsidentstab til Missionspræsident Hans J. Christiansen.

Salt Lake City den 31. Marts 1917.

Præsident Hans J. Christiansen.

Kjære Broder!

J Henseende til Deres Spørgsmaal angaaende nogle Brødre, som tænker paa at forlade deres Familier for forud for disse at emigrere til Utah i den nære Fremtid, saa vil vi paa det stærkeste fraraade dette. Det vil være i Harmoni med vore Følelser, om De fraraader disse Brødre at forlade deres Familier under nærværende Forhold.

Med de venligste Hilsener og med Bøn til Herren om vedblivende at velsigne Dem og Missionen i Almindelighed forbliver vi

Deres Brødre

Joseph F. Smith,
Anthon G. Lund,
Charles W. Penrose,
Kirkens øverste Præsidentstab.

Notits.

„Stjernen“s indenlandske Abonnenter gjøres opmærksomme paa, at Bladets aarlige Abonnentspris, som meddelt Konference-Præsidenterne, er forhøjet fra 3 Kr. til 3 Kr. 50 Øre portofrit.

Foraars-Konferencerne 1917.

Den 28. Marts, da jeg forlod Danmark, havde Sneen omtrent forladt det flade Land, men Fien dækkede endnu Indsøerne. Flere af de smaa venlige Trækfugle havde meldt deres Ankomst efter den lange, kolde Vinter, og Foraarsstemningen begyndte at sprede sig i Danmarks skønne Lunde. Grundet paa en nødvendig Indskrænkning i Togtrafikken, foraarjaget af Mangel paa Kul saa vel i Danmark som Norge og Sverrig, tilbragte jeg 5 Døgn i Toget paa Rejsten til Norge fra den Tid, jeg forlod Kjøbenhavn, indtil jeg igjen ankom til Danmarks Hovedstad. I det høje Nord havde Vinteren endnu Magt, idet Fjælde og Dale overalt var bedækkede med den skønne hvide Sne, som foraarjagede, at Luften var meget kold og skarp og havde en mindre god Indflydelse paa mine Lunger.

Det var med meget højtidelige Følelser, jeg atter havde Lejlighed til at møde mine trofaste og hengivne Medarbejdere, der efter Vinterens Arbejde samledes i Hovedkvartererne til den almindelige halvårlige Fest, som Konferencerne med Rette kan benævnes. Det var ogsaa glædeligt at finde dem alle i Nydelser af godt Helbred samt Søstende over alt i Missionen komme lange Veje over Land og Vand for at overvære Konferencemøderne, hvilket er et sikkert Tegns paa Søstendes Hengivenhed for den Sag, de har indviet deres Liv til. Paa visse Steder i Missionen er der i Løbet af de senere Aar foregaaet saa store Forandringer til det bedre, at man næppe kjender sig selv igjen paa disse Egne. Denne synbare Forandring giver vi Herren Gien for, idet han i sin store Naade har velsignet saadanne af sine Børn, som har sat deres Tro og Tillid til ham. Paa samme Tid har Guds Orde overalt virket med Iver og Standhaftighed for at fremme Herrens Sag, og en stor Del af Søstende har udvist en stærk og levende Tro, som vi har set af de Opofrelser, de har lagt for Dagen i Opfyldelsen af deres Pligter, hvilke Opofrelser har været kronede med Held og Fremgang saavel i det timelige som i det aandelige. I Norge havde Guds Orde M. A. Faldmo, der præsidere over Trondhjems Konference, besøgt Narvik og andre Steder i det sjerne, nordlige Norge og fundet flere sandhedsjagende Sjæle, af hvilke han havde døbt 3 i selve Narvik. Paa sin Rejse mod Syd fulgte hans kjædelige Søster med til Trondhjem, hvor hun blev indlemmet i Kirken ved Daab. Paa Vestlandet i Norge, der kommer under Bergens Konference, hvor Guds Orde A. Dahlkrud præsidere, havde han og Guds Orde Bischoff paa deres Rundrejse indlemmet 3 Mandspersoner i Kirken i Haugefjord. Guds Orde N. M. Nielsen, der præsidere over Kristiania Konference, havde tilligemed sine Medarbejdere besøgt alle Grenene, hvor Møder var blevne afholdte og de fleste Søstende besøgte. Det samme er Tilfældet med Missionsgjerningen i Danmark. Guds Orde Chr. Sørensen, som præsidere over Aarhus Konference, havde tilligemed sine Medarbejdere besøgt alle Grenene flere Gange og afholdt mange Møder for Søstende og Venner. Guds Orde Moroni B. Stark, som præsidere over Aalborg Konference, havde med

sine Medarbejdere besøgt alle de adspredte Hellige og mange fremmede i denne en Gang for Evangeliets Høst saa frugtbare Egn. Det samme kan siges med Hensyn til Kjøbenhavns Konference, som vi, der virker i Hovedstaden, har varetaget efter bedste Evne. Blandt de forskjellige Organisationer, der alle er i fuld Virksomhed i hele Missionen, kan nævnes den kvindelige Hjelpeforening, der har udført en meget vel-signelseskrig Gjerning, der taler højt for den Sag, Søstrene har indviet sig til overfor de fattige og svage i Menigheden. Foruden den Hjælp, de har ydet fattige og syge, har de alle en lille Kassebeholdning at falde tilbage paa. Ungdomsforeningerne, der har deres egen Virkefreds blandt Søstrende saa vel som fremmede, havde i flere Henseender gjort god Fremgang, og det skyldes uden Tvivl i høj Grad disse Organisationer, at den største Del af de unge Søstrende er pligtophydende og yder deres Bistand til Guds Værks Fremme saa vel i timelig som aandelig Henseende, og disse Organisationers Nytte og Gavnlighed føles overalt i Missionen. Søndagsskolerne er overalt i Virksomhed og Udjoldelse, og det kan med Sandhed siges, at Overværelsen af Søndagsskolekonferencerne her i Missionen bringer os ufuldkomne Mennesker til i Hjertet at føle, som om vi var Himlen meget nær. De mange uskyldige Børn, der paa saa klar og forstaaelig en Maade besvarer Spørgsmaal henhørende til Jesu Kristi sande Evangelium, samt fremfiger de dem givne Vektier angaaende vor Tro, har blødgjort manges Hjerter og bragt mange ældre Personer til at rødme ved Erkjendelsen af, at de i visse Henseender staar tilbage for Børnene i at svare paa religiøse Spørgsmaal. Det var med stor Tilfredshed, jeg lagde Mærke til, at i nogle af disse Skoler var der Lærere og Lærerinder, som havde 100 Procent i Henseende til Overholdelsen af Tiendeloven, Visdomsordet og Tilstedeværelsen i Skolen. Flere af Eleverne havde fulgt deres Underviseres gode Eksempel, hvilket for de Drenges Vedkommende, som var gamle nok, blev belønnet med en Grad af det aaronste Præstedømme. For det gode Resultat skylder vi alle vor Tak til Bestyrelserne for disse Kirkens Søndagsskoler, samt til de flittige Lærere og Lærerinder, blandt hvilke Lærerinderne udgjør det største Antal. Sangforene i hele Missionen fortjener alles Paastjønneelse for den ypperlige Part, de har taget i at synge Zions inspirerende Sange, som i flere Tilfælde har bragt Tilhørerne til at føle, som om Sangen var blandet med himmelske Væsners Sang, og har mindet os om den Tid, da den „nye Sang“, Apostelen Johannees taler om, skal synges af det frelste Israels mægtige Skare, naar „Herren har bragt Zion tilbage og har forløst sit Folk.“

Fader os alle benyttede de Gaver, en kjerlig Fader har givet os med paa vor jordiske Vandring, og lovprie hans høje og hellige Navn, og lede de oprigtige og sandhedssøgende bort fra Bildfarelsens Veje og ind paa Ophøjelsens og Fremadstridelsens Bane.

I de sidste 6 Maanedes er der tillagt Kirken 77 Sjæle ved Daab i hele Missionen, og flere bereder sig til at tage samme vigtige Skridt.

Ved mine og mine hengivne Medarbejderes Besøg hos Søstrende og Venner i deres Hjem, og ligeledes ved Møderne, er vi blevne modtagne

med udsøgt Opmærksomhed og broderlig Kjærlighed, og personlig føler jeg mig uværdig til de mange Beviser paa Agtelse og Hengivenhed, der er bleven mig bevist. Alle de, som i Kjærlighed har bistaaet Herrens Tjenere, vil modtage deres Belønning; thi Kristi Ord gjælder alle saadanne, naar han siger: „Hvad I have gjort mod een af disse mine mindste Brødre, have I gjort imod mig.“ Med forøget Trostyrke og Tillid til Herren, den almægtige, at han vil give den Sag Fremgang, som vi i Henhold til vor Bestikkelse virkede for i denne Del af hans Vingård, fortsætter vi nu med fornøjet Iver vort Arbejde som Sandhedens Budbærere.

Med Hilsen,
Eders Broder og Medarbejder for Zion's Sag,
Hans J. Christensen.

„Mormonisme“.

Et Navns Betydning.

(Af Dr. James E. Talmage, Medlem af de tolv Apostles Raad i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.)

Menneskene danner sig ofte forkerte Begreber om, hvad „Mormonisme“ er, paa Grund af de falske Betydninger, der har været rettet mod de Sidste-Dages Hellige, og hvorved Ordene „Mormon“ og „Mormonisme“ hos mange har haist en frastødende i Stedet for en tiltrækkende Virkning. Det kan have stor Betydning, om et Navn er populært eller upopulært.

„Hvad er der i et Navn?“ Dette Spørgsmaal blev fremsat af den Mand, der har været kaldt den største af alle engelske Digtere, og mangfoldige tænkende Mennesker har været sig bevidst, at dette Spørgsmaal bør stilles og nærmere overvejes. Hvem, med Undtagelse af de, som kun tænker overfladisk, vil benægte, at et Navn kan have meget at sige. Vi kan alle meget let komme til at indtage et fordomsfuldt Standpunkt eller uberettiget faa Modfølelse mod en eller anden Sag. Den Klang, et Navn har, i Henhold til, hvad vi tror at kjende til den Ting, som Navnet repræsenterer, er ofte bestemmende med Hensyn til, om vi betingelsesvis antager eller forkaster, hvad der bliver os tilbudt under dette Navn.

De fleste af os samler rimeligvis vanemæssig vore erhvervede Kundskaber ligesom i „Smaa-bundter“, og vi giver hver af disse Samlinger et Navn, en paastreven Angivelse af Indholdet, og derefter henlægger vi de forskellige „Bundter“ paa en mere eller mindre ordentlig Maade. Skjønt vi ofte læser Navnene, der er skrevet paa disse „Bundter“, kan vi dog let glemme, hvad Bøgerne egentlig indeholder, thi det vil jo ofte være vanskeligt at finde et Navn eller kort Udtryk, der tilstrækkelig nøjagtig betegner, hvad der er i „Bundterne“. En Boges Titel betegner saaledes ofte kun meget ufuldkomment, hvad Bogens egentlige Indhold er.

„Mormonisme“ er et upopulært Navn. Sandhederne, de evige Principper, som Ordet er et Udtryk for, vilde hurtigere blive troet af

mange, hvis de ikke var givne under dette Navn. Det bør erindres, at Navnet „Mormon“, med Ordets forskjellige Afledninger, var først givet til Kirkens Medlemmer som et Spottenavn. Men slige givne Navne kan imidlertid ligesom blive „helligede“ ved vor eksemplariske Livsbandel, saa at Navnet indgyder Menneſtene stor Respekt og Agtelse for den eller de, som bærer Navnet. Denne Kjendſgjerning giver Historien mange bestemte Bidnesbhyrd om.

Læserne bedes erindre, at Navnet „Kristen“ i Apostlenes Dage blev benyttet som en haanlig Betegnelse. I veed, hvorledes Ordet paa en hadesfuld Raade blev udslynget mod Disciplene i Antiochia. I Apostlenes Gjæringer, 11. Kapitel, 26. Vers, læser vi, „at i Antiochia fik Disciplene først Navnet Kristne“. Ikke desto mindre, Kristi Efterfølgere antog Navnet og helligede det ved at gjøre Oposofrelser og udøve Retfærdighedens Gjæringer, og i Dag er der kun een Ting, som bliver regnet for mere af alle respectable Menneſter i Verden end at blive kaldt en Kristen, og det er dette, ikke alene at være en Kristen af Navn, men at være det af Gavn, at være det i Virkeligheden.

Navnet „Mormoner“, som Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige paa et tidligt Stadium blev kaldte, havde Hentydning til „Mormons Bog“, som blev først publiceret i 1830. Denne Bog er kjendt i Dag, af Navn i det mindste, iblandt læsende og tænkende Menneſter. At det er en Fejltagelse at betegne denne Bog som vor „Bibel“, forſtaar nu de fleste. Som angivet paa Titelbladet af denne meget omdisputerede Bog, er Bogens Indhold en Oversættelse af visse Oldtidsoptegnelser, som igjen delvis var en Forkortelse af mere udførlige Beretninger, og disse Oldtidsoptegnelser giver Oplysninger om Folkeslag, som har levet paa det vestlige Kontinent i Oldtiden, af hvilke Indianerne som et vanslægtet Folk har levet indtil vore Dage.

„Mormonerne“ finder sig i at blive kaldt med dette Navn, som har været givet dem, og under hvilket de er almindelig kjendte. De beklager imidlertid, at nogle muligvis kan faa den Forſtaaelse, at vi lærer, at Kirken, som vi tilhører, er oprettet af Mormon. Det skulde være forſtaaet af alle vore Venner, at Mormon var en Mand, en meget fremtrædende, fortrinlig og dygtig Mand, det er sandt, og en stor Profet og Historiefriker, som Beretningerne i Bogen, der bærer hans Navn, bærer Bidnesbhyrd om; men han var ikke desto mindre kun et Menneſte. Vi erklærer, at Kirken ikke er Mormons Kirke eller Joseph Smiths Kirke, eller Brigham Youngs Kirke, eller nogen anden Mandſ Kirke, men er hans Kirke, som er Menneſteſlægtenſ Frelser og Forløser. Kirkens rette Navn, og det Navn, ved hvilket den er officielt kjendt som en Organisation, er: Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

„Mormonerne“ lærer, at dette Navn var givet Kirken ved guddommelig Aabenbaring, og de citerer som nærmere Bevis paa, at Kirken passende og konsekvent bærer dette Navn, den opstandne Frelſers Ord til hans Disciple i Kirken, som han personlig oprettede i Amerikas Land. Vi læser med Henſyn til Kirkens Navn:

„Og de ſagde til ham: Herre, vi ønske, at Du vilde ſige os det Navn, hvor-

med vi skulle kalde denne Kirke, thi der findes Uenighed iblandt Folket angaaende denne Sag:

Dg Herren sagde til dem: Sandelig, jandelig siger jeg Eder, hvorfor vil Folket lides og trættes angaaende dette? Have de ikke læst Skriften, som siger, at I skulle paatage Eder Kristi Navn, hvilket er mit Navn; thi ved dette Navn skulde I kaldes paa den hderste Dag; og hvo som paatager sig mit Navn og bliver bestandig indtil Enden, skal blive salig paa den hderste Dag; derfor, hvad som helst, I gjøre, skulle I gjøre i mit Navn; derfor skulle I kalde Kirken ved mit Navn, og I skulle paakalde Faderen i mit Navn, at han vil velsigne Kirken for min Skyld. Dg hvorledes kunde det være min Kirke, uden at den bliver kaldet ved mit Navn; thi dersom en Kirke kaldes ved Moje Navn, da er det Moje Kirke, eller dersom den bliver kaldet ved en Mands Navn, da er det den Mands Kirke; men dersom den kaldes ved mit Navn, da er det min Kirke, om saa er, at den er bygget paa mit Evangelium. Sandelig siger jeg Eder, at I ere byggede paa mit Evangelium; derfor skulle I bruge mit Navn i alle Ting; dersom I derfor paakalde Faderen for Kirken og det sker i mit Navn, da vil Faderen bønne Eder; og om saa er, at Kirken er bygget paa mit Evangelium, da vil Faderen udvise sine egne Gjæringer i den. (Mormons Bog, 3. Nephi 27. : 4.—10.)

Kirkens Folk fremholder, at hvad der udmærker det religiøse System, de praktiserer, hvad der med andre Ord er de væsentlige Punkter i Mormonismens Filosofi, findes betegnet i Kirkens Navn: Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Hvis dette Navn bliver benyttet uden guddommelig Berettigelse, da kan dette kun blive betegnet som Gudsbejottelse; men om Navnet har været givet Kirken af Kristus, saa behøver vi ikke at undersøge nærmere for at udfinde Aarsagen til Kirkens Livskraft, der paa en saa synlig og udtrykksfuld Maade har givet sig tiltjende fra Kirken først var organiseret til nærværende Stund.

Konferencen i Bergen.

Fredag Aften den 13. April afholdt Uenighedens Sangkor under Ledelse af dets Dirigent, Br. Johan Sætrum, en udmærket Aftenunderholdning i Missionslokalet, Vasserelevsgaden Nr. 1. De tilstedeværende Fremmede fik en hjertelig Indbydelse til at overvære Konferencemøderne.

Konferencemødet Lørdag den 14. April, Kl. 8, 30 Aften.

Tilstede var af Uldster fra Zion: Missionspræsident Hans J. Christiansen, Konferencpræsident A. Dahlkrud, Konferencsekretær Robert J. Bischoff, Edward Strømnes og Cephus E. Andersen.

Mødet begyndte med Afhyngelse af Sangen: „Morgenrødens Straaler bryde“ og Bøn af Br. Johan Sætrum, hvorefter Sangen: „Fader vor i Himlen“, blev sunget. Konferencpræsident A. Dahlkrud bød Forsamlingen velkommen. Han udtalte sin Glæde over, at Missionspræsidenten atter mødtes med de Hellige i Bergen. Han forventede, at de Hellige maatte have en udmærket Konference. Uldste Strømnes af lagde derpaa Rapport angaaende Missionsarbejdet og de firkelige Organisationer i Stavanger Gren. Han var glad ved at arbejde der, thi Søfrende var pligtopfyldende i alle Henseender. Guds Aand minder os

om at være fordragelige mod hinanden. Vi skulde strø Blomster paa Vejen for hinanden, medens vi levede; det var for sent bagefter. Han bar sit Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet, som de S.-D. S. forkyndte. Om vi kunde lære at kontrollere os selv, vilde vi vokse op til gode Mænd og Kvinder. Ældste Andersen fra Aalesunds Gren afgav Rapport for denne, hvoraf det fremgik, at den lille Gren var i god Forfatning. Præsident Andrew Dahlrud afgav en kort Rapport for Bergens Gren, hvor de fleste af Kirkens Medlemmer nidjært bestræbte sig for at opfylde deres Pligter. Han talte om Kjærlighedens Magt over selv de haardeste Hjerter. Om vi var bejælede af Kjærlighed, vilde vi kunne gjøre Indtryk paa vore Omgivelser. Til Afveksling blev Sangen: „Hør i din Enbaarnes Ravn“, sunget, hvorefter Missionspræsident Hans J. Christiansen udtalte sin Glæde over at samles med de Hellige i Bergen. Livet er en Skole for os, sagde han, hvor vi undervises og opdrages til at indtage vore Stillinger i Guds Kirke. Kirken kan sammenlignes med en Bygning, hvor Kristus er Hovedhjørnestenen og Apostle og Profeter danner den øvrige Grundvold. Som det tog Tid at tilhugge de forskellige Sten til vore herlige Templer hjemme i Zion, saaledes tager det ogsaa Tid at faa hvert enkelt Menneſte „tilhugget“ og poleret for at passe ind i det levende Guds Tempel, der en Gang skal straales i Guds Nærhed. Han bad os ikke at tabe Modet, om det end synes at gaa sent med Fuldkommengjørelsen. Det er Udholdenhed, som krones med Sejr. Herren havde ført os underligen fremad de sidste 3 Aar, trods det saa mørkt ud. Han bad, at Herren fremdeles vilde velsigne os. Mødet sluttedes med Sangen: „I Østen stiger Solen op“ og Taksigelse af Br. Olaf Karlsen.

Søndagskole-Konferencen.

Søndagskolen afholdt sin Konference Søndag Formiddag Kl. 11,30. Der var tilstede foruden Missionærerne fra Zion, fra Stavanger Forstander Johan Nygaard med flere Søstende og Venner; fra Haugefund Forstander Andreas Birkeland med flere Søstende. Et stort Antal af Søstende og Venner i Bergen var tilstede.

Søndagskole-Konferencen aabnedes med Afhyngelse af Sangen: „Vær velkommen, Søndag Morgen“, og Bøn af Forstander Johan Nygaard. Sangen: „God Morgen, mine Venner smaa“, blev derpaa sunget, hvorefter Præsident Andrew Dahlrud bød de tilstedeværende velkommen. En Korlæsning blev nu givet under Ledelse af Skolens Bestyrer, Ældste Robert J. Bischoff. Børnene fremsagde det 5. Kap., 28. og 29. Vers i Johannes Evangelium. Følgende Brødre gav Rapport over Skolens Stilling i de forskellige Grene, som viste sig at være god: Ældste Edvard Strømnes fra Stavanger, Ældste Andreas Birkeland fra Haugefund, Ældste Cephus E. Andersen fra Aalesund og Ældste Robert J. Bischoff fra Bergen. Til Afveksling blev Sangen: „Zion sig fryder“, sunget, hvorefter et udmærket Program blev udført af Skolens Elever, bestaaende af Sang, Deklamationer og Bibeloplæsninger. „Barnekoret“ sang et Digt af Søster Rachel Moe, skrevet i Anledning af Missionspræsident Hans J. Christiansens Nærværelse. Præsident An-

drev Dahlkrud foreslog Søndagskolens Vesthrelse, Lærere og Lærereinder til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Forslagene blev enstemmig vedtagne. Missionspræsident Hans J. Christiansen takkede Børnene for det gode Program, de havde udført, og samtidig opmuntrede han dem til at være lydige mod deres Forældre og paafsjønne alt det gode, disse gjøre for dem. Han formanede de unge til at efterleve „Bisdømsordet“ og holde sig borte fra alt, som var af en forderkelig Natur for Legeme og Sjæl. Han takkede særskilt Søndagskolens Funktionærer for deres gode Arbejde blandt Børnene. Han bad Søstende erindre sig i deres Bønner og nedkaldte Guds Fred og Velsignelse over alle. Sangen: „Ventende paa Høstens Mejer“ blev nu afsungen, og den vellykkede Søndagskole-Konference sluttedes med Taksigelse af Ældste Andreas Fosse. (Refereret af Søndagskolens Sekretær, Signy Jensen.)

Eftermiddagsmødet Kl. 3.

Mødet begyndte med Afhyngelse af Sangen: „Fader vor paa Himlens Trone“ og Bøn af A. Birkeland, hvorefter Sangen: „Baagn oplør Røsten Lyder“, blev afsungen. Efterat Missionspræsident Christiansen havde udtalt nogle indledende Bemærkninger, afgav Forstanderen for Stavanger Gren, J. Nygaard, sin Rapport. Han var glad ved, at Søstende i Stavanger igjen havde faaet en af Zions Ældster iblandt sig, efter at de saa længe havde maattet undvære dem. Forstander A. Birkeland afgav Rapport for Haugesunds Gren. Ældste K. Bischoff afgav Rapport over Bergens Gren og sagde, at Stillingen i Grenen var bedre nu end nogensinde tidligere i den Tid, han havde været her. Missionspræsident Christiansen takkede de forskjellige, der trofast havde forestaaet Forvaltningen af de indkomne Midler. Konferencepræsident A. Dahlkrud talte dernæst angaaende de Velsignelser, der følger af, at vi opfylder vore Pligter mod Gud og Menestene. Til Afvæksling blev Sangen: „Utter kraftigt saltet Jorden“, afsungen. Missionspræsident Christiansen foreslog derpaa Kirkens Generalautoriteter og Præsidenten over den europæiske Mission, George F. Richards, samt Præsidenten over den skandinaviske Mission, Hans J. Christiansen, og øvrige Missions-Embedsmænd til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Dernæst Embedsmændene i Bergens Konference samt Sangforets Instruktør og Sangere. Alle Forslag vedtoges enstemmig. Br. Johan Sætrums Barn blev derpaa velsignet af Missionspræsidenten, som derefter sagde nogle opmuntrende Ord til dem af Menigheden, der nylig havde mistet en eller anden af deres kjære og bad dem erindre, at de, som døde i Herren, ikke var døde, men levede formedelt Kristus. Livets Prøver er ikke Straf, men bliver givet os for at rense og lutre os. Han bad Søstende under alle Livets omstiftende Forhold at holde sig nær til Herren. Han fremholdt, at Kristus vil snart komme til Jorden igjen, og da vil Sorgen og Smerten være forbi for de trofaste Hellige. Mødet sluttedes med Sangen: „Overs din Herre“, og Taksigelse af Ældste Cephus E. Anderjen.

Aftenmødet Kl. 8.

Mødet begyndte med Afhyngelse af Sangen: „Ydmyg med Erbødighed“ og Bøn af Br. Totland. Sangforet sang et udvalgt Stykke, hvor-

efter Ældste Edward Strømnes talte til Forsamlingen. Han citerede sidste Vers af først affungne Sang og sagde, at det var alt, hvad Herren forlangte af sine Børn, for at de kunde være velbehagelige for ham, nemlig: „Lydighed og Narsvaagenhed“. Han fremførte, at „Riget's Evangelium“ bliver nu prædiket i Verden til Vidnesbyrd for alle Folk. Evangeliet skulde være en Rettefjor for alle. Vi havde stor Narsfag til at glæde os ved, at Evangeliet forkyndes for de „fattige“, som vor Frelser sagde til Johannes Disciple, thi derved fik vi Lejlighed til at annamme samme. Nebukadnesers Slutningsshyn i Forbindelse med Billedet, han saa i Drømme, gaar i Opfyldelse, og det er et Tegn paa, at Kristi andet Komme er nær forestaaende. Koret sang derpaa en speciel Sang: „Thi Himlene vidner“, hvorefter Konferencepræsident A. Dahlstrud talte angaaende Daabens Ordinance. Han sagde, at det var nødvendigt at overholde Herrens Bud for at erholde Frelse. Frelseren selv, som dog var uden Synd, lod sig døbe „for at fuldkomme al Retsfærdighed.“ Koret sang: „Jeg veed, at Gud vil høre mig“. Misionspræsident Christianen talte derpaa. Han sagde, at han sølte, her var godt at være, hvor Sandheden blev fremholdt i sin Renhed. Vi Sidste-Dages Hellige tror, at Evangeliet er fra Ewigheid af, at Frelsesplanen var lagt, endnu før denne Jord rullede ind i Tilværelsen. Det var først efter Opstandelsen, at Frelseren gav Apostlene Fuldmagt til at gaa ud i hele Verden og belære Folket og døbe dem, som troede og omvendte sig. Han var overbevist om, at de Sidste-Dages Hellige havde „Sandheden“, og han var glad ved at tilhøre dette Folk, der trods Forsølgelse og Foragt holdt fast ved Evangeliet og Kristens rene Lære, saa at de fik Kraft, ligesom de Hellige i fordums Dage, til at holde ud til Enden, saa at de kunde arve Livets Krone. Han bad Forsamlingen ikke glemme, at den Daab, Frelseren og hans Apostle udførte, ikke var Bestænkelse af nogle Haandsjuld Vand, men Begravelses-Daab. Paulus siger: „I ere begravne med Kristus ved Daaben“. Det kunde aldrig blive forkert at følge den Maade, Frelseren og Apostlene brugte med Hensyn til Daab og „Haandspaalæggelse for den Hellig-Vands Gave“. De Sidste-Dages Hellige tror, at Gud er en personlig Gud, der til forskjellig Tid aabenbarer sig for Menneskene, idet han aabenbarer sin Villie til sine Tjenere, Profeterne. Vi tror ogsaa, at vi har en evig Natur, at vi har en Forudtilværelse, før vi kom her, og at vi efter endt Prøvetid skal gaa tilbage til den Gud, fra hvem vi gik ud, samt at ethvert Menneske skal gjøre Regnskab for sine Handlinger. Vi tror, at Herren i disse de sidste Dage oprettede sit Rige i Overensstemmelse med Nebukadnesers Syn. Budskabet, vi bringer, er et Fredens Budskab for alle, der vil annamme samme. Enden paa Syndens Herredømme nærmer sig med stærke Skridt og det gjælder om at være paa Vagt. Taleren henvendte sig med inderlige Ord til de tilstedeværende Fremmede om at undersøge Sandheden af vort Vidnesbyrd og adlyde Guds Befalinger, før det blev forfildet. Konferencepræsident A. Dahlstrud takkede de tilstedeværende for deres Narsvarelse og nedbad Guds Belsignelse over Forsamlingen. Koret sang: „Naar al min Gjerning er forbi“, og Mødet sluttedes med Taksigelse af Ældste Bischoff.

Grensmødet Mandag Aften Kl. 8, 30.

Mødet begyndte med Sangen: „O Fader, lad mit Hjerte faa“, og Bøn af Eldste Cephus E. Andersen. Derefter blev Sangen: „Led os frem“, sunget. Missionspræsidenten talte derpaa om den lange Tid, da Præstedømmets Fuldmagt havde været borttaget fra Jorden paa Grund af „Frasalbet“, og at Folkene i den Tid havde vandret i Mørket. I det 19. Aarhundredes Begyndelse gjengav Herren Præstedømmets Fuldmagt til Jorden, som de S. D. S. bevidner.

Visse Brødre blev ordinerede i Præstedømmet, hvorefter Præsidentinden for Hjælpeforeningen i Bergen, Sine Gundersen, samt Præsidenten for de unge Mænds Forening og Præsidentinden for de unge Kvinders Forening afgav deres Rapporter, hvoraf det vistes, at der var Fremgang. Missionspræsidenten foreslog de mandlige og kvindelige Distriktslærere, den kvindelige Hjælpeforenings og Ungdomsforeningernes Præsidentstaber samt Dørvogteren til Opholdelse. Alle Forslag blev enstemmig vedtagne. Han talte derpaa opmuntrende til de tilstedeværende og udtalte Haabet om, at Missionærerne maatte blive i de standinaviske Lande, og at alle i Fællesskab vilde virke for Herrens Værks Fremme. Han formanede de nyindsatte Brødre til at være visdomsfulde og udvise stor Forsigtighed i deres Fremgangsmaade. Enhver, der stod som Familie-Overhoved, burde gjøre Dommeren Josvas Ord til sine, naar han siger: „Seg og mit Hus vi ville tjene Herren“, og da vil Herren visstelig velsigne dem. Han takkede for Samværet under Konferencen og haabede at faa Lejlighed til at komme igjen. Han bad Herren komme de fattige og syge til Hjælp og styrke alle til at stride „Troens gode Strid, fuldkomme Løbet og bevare Troen“. Konferencepræsidenten takkede Missionspræsidenten for hans Nærværelse og haabede snart at faa Besøg af ham igjen. Tilslut blev Sangen: „Lover din Herre“, afsungen, hvorefter Eldste R. Bischoff sluttede Mødet med Taksigelse.

Tirsdag Aften den 17. April blev der som Afslutning paa Konferencen afholdt en Fæst, hvorved udførtes et godt Program og ogsaa gaves Forfriskninger. Der var flere Søskende fra andre Grene tilstede og nogle Fremmede.

Onsdag Aften den 18. April havde Søndagskolenes Børn en fornøjelig, festlig Sammenkomst.

Rachel Moe,
Konference-Skriver.

Indhold:

Tale af Eldste Hyrum W. Smith	145	Redaktionelt:	
Foraarskonferencen i Trondhjem	148	Foraarskonferencen 1917. (Af	
Uddrag af et Brev fra Kirkens		Præs. Hans J. Christiansen.)	152
øverste Præsidentstab	151	„Mormonisme“. (Af Dr. James E.	
Notits	151	Talmage.)	154
		Foraarskonferencen i Bergen	156